

Tiến sĩ Pachia mỉm cười:

– Trong chuyện này, chẳng có gì là không thực tế cả. Ở đây, bản chất của vấn đề là sức mạnh của ý niệm. Muốn tìm và gặp được người bạn đời lý tưởng, trước hết cần nghĩ rằng người đó đang sống cùng ta. Dĩ nhiên là một vài phẩm chất trong bức chân dung về người bạn đời lý tưởng có thể là không quan trọng lắm đối với bạn, nhưng việc phác thảo một bức chân dung như thế có thể giúp bạn nghiệm ra phẩm chất nào của người bạn đời lý tưởng là quan trọng và cần thiết nhất đối với bạn. Cũng giống như việc đi mua sắm trong siêu thị. Khi bạn bước vào siêu thị mà chưa biết mình phải mua gì, món hàng nào cần thiết nhất phải mua ngay bây giờ thì các bảng quảng cáo sẽ giúp bạn nhớ lại những nhu cầu cấp thiết của mình để bạn quyết định mua ngay món hàng đó. Chẳng hạn, trước đó bạn quên khuấy mất là đồng quần áo đang nằm yên trong máy giặt vì nhà đã hết bột giặt, một bảng quảng cáo về xà phòng có thể giúp bạn sức nhớ đến mớ đồ dơ ngay. So sánh hơi có phần khập khiễng, nhưng bức chân dung về người bạn đời lý tưởng cũng gần giống như bảng quảng cáo, giúp bạn nhận thấy mình cần gì ở người đó khi người đó xuất hiện. Ngoài ra, một bộ quần áo sạch sẽ thơm tho treo trên giá ở quầy bán quần áo cũng có thể giúp bạn nhớ tới đồng đồ dơ trong máy giặt ở nhà mình. Trong mối quan hệ với bạn tình cũng vậy, nếu bạn hoàn toàn chưa có sự chuẩn bị nào về tâm lý để biết bạn cần những phẩm chất nào ở người đó thì các hành vi về thể xác (như sinh hoạt tình dục chẳng hạn) sẽ giúp bạn ý thức về điều đó. Sau những cuộc mây mưa cuồng nhiệt, bạn thất vọng nghiệm ra rằng cô gái này không hề có lấy một phẩm chất nào mà bạn cho là cần thiết ở một

người bạn đời lý tưởng. Còn nếu bạn đã có ý thức trước về điều đó, khi gặp đối tượng, bạn có thể nhận ra ngay đó có phải là người mà bạn cần hay không và bạn sẽ không bị thất vọng sau khi bướm chán ong chê.

Chàng trai của chúng ta ghi chép điều gì đó vào sổ tay và tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Tình yêu và mối quan hệ giữa người với người nói chung không phải là cuộc chiến tay đôi. Tuy nhiên cả hai thứ này đều phải tạo dựng mới có. Cái đó theo tôi chính là bản chất của các bí quyết của tình yêu chân chính. Tất cả những bí quyết của tình yêu đều phản ánh những điều tối quan trọng mà con người phải tuân thủ để tạo dựng một mối tình.

– Và chọn cách suy nghĩ đúng cũng là một trong những điều quan trọng ấy? – Chàng trai rụt rè hỏi.

– Hoàn toàn chính xác. Để yêu và để được yêu, để tạo dựng mối tình bền chặt, để tìm được người bạn đời lý tưởng... tất cả đều phải bắt đầu từ sức mạnh của ý niệm.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta ngồi “kết sổ” những điều ghi chép được từ cuộc nói chuyện với tiến sĩ Pachia. Kết quả như sau;

Điều bí mật đầu tiên của tình yêu là Sức mạnh của Ý niệm.

Tình yêu bắt nguồn từ suy nghĩ của con người.

Chúng ta suy nghĩ ra sao thì sẽ trở thành con người như thế. Những suy nghĩ dạt dào yêu thương sẽ tạo ra một cuộc sống chan chứa thương yêu và một mối tình vững bền, mãnh liệt.

Những khái niệm tích cực sẽ giúp chúng ta thay đổi cái nhìn và những suy nghĩ của chúng ta về bản thân mình cũng như người khác.

Nếu yêu một người nào đó, trước hết phải biết được nhu cầu tình cảm và những mong ước, mong muốn của người đó.

Những ý niệm về người bạn đời lý tưởng sẽ giúp chúng ta ứng xử tốt hơn khi người đó xuất hiện trong cuộc đời chúng ta.

Chàng trai bắt đầu suy nghĩ và hình dung về người bạn đời lý tưởng của mình trong tương lai. Chàng mừng tượng ra vóc dáng, dung nhan của nàng, tính cách, tâm lý của nàng, nàng thích gì và không thích gì, cách nhìn đời của nàng ra sao. Khi chàng nhắm mắt lại, một hình ảnh hiện ra cực kỳ rõ nét: nàng thấp hơn chàng một chút, có khuôn mặt khả ái, mái tóc hạt dẻ chấm vai, đôi mắt xanh tựa ngọc và nụ cười rạng rỡ. Nàng tốt bụng, rộng lượng và rất tự tin. Nàng thông minh nhưng không quá khô khan, nghiêm khắc. Nàng dịu dàng, từ tốn. Nàng rất thương yêu súc vật, quan tâm đến môi trường và hài lòng với những niềm vui nho nhỏ như đi dạo chơi trên cánh đồng bằng xe đạp, ngồi hơ tay bên bếp lửa mùa đông.

Chàng trai ghi tất cả những điều đó vào một tờ giấy rồi đọc lại lần nữa. Đọc xong, chàng lẩm bẩm:

– Giá gì... ờ..., giá gì ta gặp được người như thế này...

Rồi chàng cẩn thận gấp tờ giấy lại và đặt lên giá sách.

Bí mật thứ hai

SỨC MẠNH CỦA SỰ TÔN TRỌNG

Người thứ hai trong danh sách là nữ tiến sĩ Millie Hopkins. Tiến sĩ Hopkins là giáo sư tâm lý học ở trường đại học của thành phố mà chàng trai đang sống. Bà là người phụ nữ đầu tiên được phong hàm giáo sư ở trường đại học này. Bà rất nổi tiếng nhờ khả năng giảng dạy của mình, được bạn bè, đồng nghiệp và sinh viên rất yêu mến, kính trọng.

Căn cứ vào giọng nói khi bà nhận điện thoại, chàng trai hiểu rằng bà rất vui khi chàng gọi điện đến cho bà. Bà bảo chẳng có gì phải ngại cả, ngay ngày mai họ có thể gặp nhau vào lúc 5 giờ chiều trong phòng làm việc của bà ở trường Đại học.

Mặc dù đã ngoài 50 tuổi, nhưng tiến sĩ Hopkins vẫn còn nhanh nhẹn, năng nổ như một cô sinh viên đầy nhiệt huyết. Giọng bà sôi nổi hẳn lên khi chàng trai nhắc đến ông già người Hoa bí ẩn.

– Tôi gặp ông ấy cách đây khoảng hai chục năm gì đó – bà nói với chàng trai – Khi đó, tôi còn là một cô gái lang thang đói rách và nghiện ma túy.

Chàng trai há hốc mồm kinh ngạc, lát sau chàng mới lắp bắp hỏi:

– Hình như giáo sư đùa thì phải, có đúng thế không ạ?

– Không hề đùa chút nào – tiến sĩ Hopkins nói một cách thẳng thắn – Người ta đã không biết bao nhiêu lần phải đưa tôi vào bệnh viện cấp cứu vì đã tiêm chích quá liều. Sau đó thì tôi lại trở lại với đường phố và lại tiêm chích để rồi phải vào bệnh viện, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần. Thế rồi lần nọ, tỉnh lại trên giường bệnh sau một lần phải súc ruột để tẩy chất độc, tôi thấy có một thầy thuốc người Hoa đang ngồi bên giường, nắm tay tôi, an ủi tôi nhiều điều. Ông nói chuyện với tôi bằng một vẻ chân thành như một người bạn cực kỳ thân thiết. Ông quan tâm thực sự đến số phận của tôi, ông là người đầu tiên thực sự tôn trọng nhân cách của tôi. Lần đầu tiên tôi được một người trong thế – giới – những – người – lành – mạnh chuyện trò một cách ngang vai ngang vế. Chính vì thế tôi không bao giờ quên được ông già người Hoa ấy.

Chúng tôi nói chuyện rất lâu. Tôi kể cho ông nghe những điều mà trước đây tôi chưa từng kể cho bất cứ ai – về gia đình mình, về tuổi thơ của mình, về những tháng ngày lang thang trên đường phố. Tôi kể tất tần tật những gì có trong đầu tôi lúc đó. Và bạn có tưởng tượng được không, sau khi kể xong, tôi cảm thấy mình nhẹ nhõm hẳn. Mọi bệnh tật, đau đớn dường như tan biến hết. Ông nói rằng ông có những người bạn có thể giúp đỡ tôi nhiều lắm. Ông đưa cho tôi tên họ và số điện thoại của những người đó. Tôi đã gặp gỡ, tiếp xúc với họ. Và ơn Chúa, qua những cuộc tiếp xúc đó, họ đã chỉ cho tôi thấy cần phải làm lại cuộc đời như thế nào.

– Bà muốn nói là họ đã chỉ cho bà thấy những điều bí mật của Tình yêu chân chính? – Chàng trai của chúng ta hỏi.

– Đúng thế. Tôi đã nhận ra lý do cơ bản tại sao cho đến lúc đó trong cuộc đời tôi không hề có tình yêu. Tôi đã không yêu chính bản thân mình. Từ đó, tôi nghiệm ra rằng, đối với tôi, quan trọng nhất là điều bí ẩn thứ hai của tình yêu – đó là Sức mạnh của sự tôn trọng. Quả thực, trước đó, tôi chưa từng tôn trọng ai và chưa từng tôn trọng bất cứ điều gì. Mà nếu con người không biết tôn trọng thì không bao giờ biết yêu là gì. Để yêu một người nào đó hay điều gì đó, trước hết phải tôn trọng người đó hay điều đó. Và điều đầu tiên hết là phải biết tôn trọng chính bản thân mình. Nếu không tôn trọng bản thân mình thì không thể yêu quý bản thân mình, mà đã không thể yêu quý bản thân mình thì làm sao có thể yêu người khác?

Chàng trai bắt đầu giở sổ tay ra ghi chép. Tiến sĩ Hopkins dừng một lát rồi tiếp tục:

– Vấn đề nhức nhối nhất của tôi lúc đó là tôi không yêu quý và tôn trọng chính bản thân mình.

– Tại sao như thế?

– Tôi cho rằng nguồn gốc (của điều đó) nằm ở tuổi thơ không mấy may mắn của tôi – Tiến sĩ Hopkins giải thích – Tôi là đứa trẻ sinh ngoài giá thú, hay nói thẳng ra là một đứa con hoang. Khi tôi lên ba tuổi, mẹ tôi mới chính thức lấy chồng. Mẹ tôi luôn lấy làm xấu hổ vì tôi và ông bố dượng thì không hiểu vì lý do gì mà rất căm ghét tôi. Tôi còn nhớ, năm tôi lên 6 tuổi, một lần mẹ tôi đang ôm các em tôi, tôi chạy đến để cũng được mẹ ôm, vậy mà tôi chỉ nhận được một cú đẩy mạnh vào lưng

khiến tôi ngã nhoài ra sàn nhà. Tôi không bao giờ quên được gương mặt của bố dượng tôi lúc đó đang đứng lừng lững trên đầu tôi. Ông ta nói rằng: “Mày làm gì có mẹ! Mày là một đứa con hoang!”.

– Lúc đó mẹ của bà nói sao? – Chàng trai tò mò hỏi. Và chàng không thể tin vào những điều mình nghe thấy từ miệng tiến sĩ Hopkins:

– Mẹ tôi không hề nói gì, như thể những lời ông bố dượng của tôi nói ra là chân lý bất di bất dịch. Bà ta tiếp tục bận bịu với những đứa con của bà ta với ông bố dượng của tôi, làm như không hề có tôi trên cõi đời này. Quả thực, đến bây giờ, tôi vẫn rất khó hình dung là có những bậc cha mẹ lại có thể lạnh lùng, tàn nhẫn đến như vậy. Nhưng tôi biết rằng có những người mà mẹ tôi và bố dượng tôi làm cho tàn hại khôn khổ còn hơn cả đối với tôi. Không thể nói rằng tôi bị đánh đập thường xuyên, nhưng phải nói là tôi rất thiếu tình thương yêu, sự quan tâm chăm sóc. Nói thẳng ra, tôi chẳng bao giờ được mẹ và bố dượng để ý tới, họ ngày càng xa lánh tôi.

Tôi cảm thấy tôi là một đứa trẻ không đáng để được thương yêu, là một đứa trẻ bị hắt hủi, một đứa trẻ bỏ đi. Anh bạn biết đấy, đó là một vấn đề phổ biến trong xã hội chúng ta ngày nay. Rất nhiều người không biết tôn trọng bản thân mình. Họ xấu hổ vì ngoại hình, vì giọng nói, vì năng lực, v. v. của bản thân mình và cuối cùng là đánh mất sự tự trọng. Họ cảm thấy mình luôn thua chị kém em.

Cảm nhận được điều đó, tôi thấy rằng trước hết mình phải tự tôn trọng mình, tự yêu thương bản thân mình trước khi được ai đó yêu thương, tôn trọng.

– Nhưng giáo sư đã học được cách tự tôn trọng bản thân mình như thế nào? – chàng trai hỏi – Tôi nghĩ rằng điều đó hoàn toàn không dễ dàng.

Tiến sĩ Millie Hopkins mỉm cười:

– Anh bạn nói đúng, đó là điều không dễ dàng, nhưng không phải là điều không thể thực hiện. Cần phải học cách cảm nhận bản thân, để nhìn nhận bản thân, không phụ thuộc vào việc người khác đánh giá về bạn như thế nào. Cần phải học cách tiếp cận vấn đề như thế này: mỗi người đều có một chỗ đứng trên mặt đất này. Mỗi một con người trong số chúng ta là một cá thể đơn nhất, duy nhất, không lặp lại. Bạn phải hiểu rằng chưa hề từng có một cá nhân nào giống hệt như bạn và sẽ không bao giờ có một cá nhân nào như thế cả. Chỉ vì một điều như thế thôi, bất cứ ai, dù đàn ông hay đàn bà, dù da đen hay da vàng, da trắng, dù giàu hay nghèo, cũng đều xứng đáng được tôn trọng. Đạo Phật đã có lời răn: “Cứu một mạng người, phúc bằng hà sa”; đạo Do Thái cũng có một câu cách ngôn tương tự: “Cứu một người là cứu cả loài người”. Điều đó có nghĩa rằng mỗi con người là một tài sản vô giá, dù con người đó là ai, có màu da như thế nào, thuộc chính kiến gì, tôn giáo nào... – mỗi một con người đều có quyền được sống.

– Về lý thuyết là như vậy và điều đó khó ai có thể chối cãi, song trên thực tế thì dường như không phải mọi chuyện đều như thế – chàng trai của chúng ta rụt rè nói.

– Tất nhiên rồi, điều đó không đúng trong mọi trường hợp, nhưng không có nghĩa những chuyện tôi nói là sai. Vả lại, nếu tôi có thể làm được điều gì đó có nghĩa

là mọi người khác đều có thể làm được. Chỉ cần tìm được một nét nào đó để có thể tôn trọng bản thân mình và tôn trọng người khác.

– Bà muốn nói điều gì cơ? – chàng trai hỏi.

– Bạn biết đấy, bộ não của chúng ta là một bộ máy diệu kỳ; ngay cả với những tiến bộ khoa học kỹ thuật hiện đại của ngày hôm nay, chúng ta cũng chỉ mới biết được một phần rất nhỏ trong những khả năng to lớn của bộ não con người. Một trong những khả năng kỳ diệu của não người là tìm ra lời giải đáp cho bất cứ câu hỏi nào, bất cứ vấn đề gì – dù sai hay đúng nhưng vẫn là một lời giải đáp. Như vậy, chẳng hạn, nếu bạn đặt ra cho mình câu hỏi rằng bạn có tôn trọng và yêu thương bản thân mình hay không, não bạn tức khắc đưa ra câu trả lời. Thực ra thì ông già người Hoa đã đưa ra cho tôi câu hỏi đó. Lúc đầu tôi trả lời rằng tôi chẳng tôn trọng và chẳng yêu quý gì bản thân mình. Nghe thế, ông ta nói: “Tôi biết vậy, nhưng nếu có một cái gì đó, một điều gì đó, dù là rất nhỏ nhất, để bạn tôn trọng và yêu quý bản thân mình, thì cái đó, điều đó là gì?”. Tôi suy nghĩ một lúc, và trong đầu tôi xuất hiện một vài điều. Tôi nhớ lại rằng đã có thời tôi từng là một cô bé thông minh, thời đi học tôi thường đứng nhất nhì lớp. Tôi cũng nhớ lại rằng dù tôi sống trong một hoàn cảnh cực kỳ khó khăn nhưng chưa hề trộm cắp hay lừa dối gì ai. Thế rồi bất chợt tôi nhận ra là tôi bắt đầu nhìn nhận về bản thân mình trên một góc độ khác.

Chàng trai của chúng ta ghi nhanh điều gì đó vào sổ tay rồi ngược nhìn tiến sĩ Hopkin. Bà nói tiếp:

– Thế rồi tôi tự hỏi mình: điều gì đã khiến tôi tự tôn trọng và yêu quý bản thân mình? Tôi cứ tự hỏi và tự tìm

câu trả lời. Không ngờ đó chính là một phương pháp xây dựng và phát triển sự tôn trọng bản thân. Trong bất cứ trường hợp nào thì điều đó cũng đã giúp tôi rất nhiều. Mà một khi nó đã giúp được tôi thì nó cũng có thể giúp được những người khác. Chính vì thế, khi bạn tự hỏi là điều gì đã khiến bạn phải tôn trọng bản thân mình, chính bộ não của bạn sẽ đưa ra câu trả lời cho bạn.

– Nhưng nếu không có câu trả lời nào cả thì sao?

– Bao giờ cũng có, thậm chí đôi khi có thể có nhiều câu trả lời một lúc. Chẳng hạn, bạn tôn trọng mình vì bạn là một người trung thực, thật thà, thẳng thắn; hoặc giả vì bạn là người có nghề nghiệp làm ăn đàng hoàng chứ chẳng ăn bám gì ai, hoặc giả vì bạn là người biết giữ gìn sức khỏe, luyện tập thể dục thể thao đều đặn. Thế nào bạn cũng sẽ tìm được một lý do chính đáng nào đó để tôn trọng bản thân mình, dù đó là điều lớn lao hay nhỏ nhất. Cũng sẽ rất bổ ích khi bạn tự đặt câu hỏi là tại sao bạn lại tôn trọng người này hay người khác, đặc biệt là những người mà bạn cảm thấy không ưa thích, thậm chí rất ghét.

– Tại sao lại thế? – Chàng trai của chúng ta hỏi.

– Bởi lúc đó, tâm trí bạn tập trung vào những điểm mà khiến cho bạn tôn trọng người đó chứ không phải vào những điểm khiến cho bạn không ưa người đó. Khi đó, bạn sẽ học được cách yêu thương, sẽ cảm thấy nên đối xử với những người đó bằng tình yêu thương chân thực.

– “Với tình yêu thương chân thực” là ngụ ý gì?

– Nghĩa là trong cách cư xử với họ cần có sự độ lượng, tốt bụng và sự quan tâm đúng mực. Trong cuộc sống, chúng ta vẫn thường chứng kiến một số người

cư xử với người khác như thể với đồ hạ đẳng. Thật bất công. Tất cả chúng ta, không trừ một ai, đều là sản phẩm của đấng Tạo hóa, và tất cả chúng ta đều được đúc ra theo đúng khuôn mẫu của Ngài. Tuy nhiên, một sai lầm đáng trách nhất mà con người ta có thể phạm phải trong đời là đánh giá thấp một con người cụ thể nào đó. Mỗi một con người đều có đủ năng lực làm thay đổi thế giới và trên thực tế anh ta cũng đang góp phần làm thay đổi thế giới. Khi chúng ta biết tôn trọng giá trị thực của một con người, có nghĩa là chúng ta bắt đầu có sự giao tiếp tâm linh với con người đó. Tôi còn nhớ như in, khi tôi còn sống lang thang bụi đời, lần nọ tôi ngủ vạ vật đâu đó ngoài đường phố, đang ngủ ngon tôi bỗng giật mình choàng tỉnh và nhận ra là một viên cảnh sát đang “tè” vào mặt tôi, một cách cố tình hằm hoi.

– Cái gì cơ? – Chàng trai của chúng ta kêu lên kinh ngạc – Sao anh ta lại có thể làm điều đó cơ chứ?

– Tại vì đối với những kẻ vô gia cư như tôi, anh ta chỉ cảm thấy sự khinh bỉ mà thôi, ngoài ra không có một thứ tình cảm hay cảm xúc nào khác – Tiến sĩ Hopkins điềm nhiên đáp – Quả thực, anh ta không có bất cứ một cảm xúc nào đối với tôi, như đối với một con người. Tôi nhớ mãi cái cảnh anh ta vừa cười hô hô vừa tia vòi nước tiểu nóng ấm vào mặt tôi, lúc bấy giờ đang nằm dưới đất. Đối với anh ta thì đó là một trò đùa vô thưởng vô phạt mà thôi. Đến giờ thì tôi đã thực sự nhận chân ra một điều rằng mọi vấn đề phức tạp lớn nhỏ nảy sinh trên trái đất này, trong thế giới này, là do chúng ta – những sinh vật được gọi là con người – đã đánh mất đức tính tôn trọng – tôn trọng bản thân, tôn trọng người khác và tôn trọng cuộc sống. Kết quả là chúng ta không

còn có tình yêu. Trên bình diện thế giới, kết cục ấy được thể hiện rất rõ: dù chúng ta là da trắng hay da màu, người Ả Rập hay Do Thái, Phật tử hay tín đồ đạo Hồi, người theo đạo Tin lành hay Thiên Chúa, nếu biết tôn trọng chủ kiến và chính kiến của nhau thì chúng ta sẽ biết thương yêu nhau, và như vậy làm gì còn có chiến tranh, xung đột, hận thù! Khi bạn chiêm nghiệm được giá trị thực của bản thân, bạn sẽ hiểu được, nhìn nhận đúng giá trị của người khác và tôn trọng họ. Và khi bạn tôn trọng ai thì bạn sẽ bắt đầu yêu thương người đó. Tôi xin lấy thí dụ trường hợp bản thân mình: chỉ khi tôi học được cách tôn trọng và yêu thương bản thân, tôi mới bắt đầu cảm thấy thoải mái, dễ chịu khi tiếp xúc với người khác. Hóa ra, khi tôi tìm kiếm ở người khác những yếu tố xứng đáng với sự tôn trọng của tôi thì cái nhìn của tôi về họ cũng thay đổi và tôi cảm thấy mối quan hệ của tôi với họ trở nên dễ dàng hơn, thân thiết hơn, thậm chí chứa đầy một tình yêu thương chân thực.

Chàng trai nở một nụ cười và lại hí hoáy ghi chép. Nụ cười của chàng là nụ cười mãn nguyện, vì bây giờ chàng dường như đã ngộ ra rằng mọi chuyện chỉ đơn giản, dễ dàng đến thế thôi mà trước đây chàng không hề biết để vận dụng vào việc vun đắp một mối tình và duy trì mối quan hệ yêu đương chân chính.

– Nhưng xin bà làm ơn cho biết, làm thế nào mà bà đã trở thành một giáo sư tiến sĩ sau những năm tháng bụi đời sống vạ vật ngoài đường phố? – Chàng trai của chúng ta rụt rè hỏi.

Tiến sĩ Hopkins mỉm cười.

– Trong số những người trong danh sách mà ông già người Hoa trao cho tôi có một nữ tu sĩ. Bà ấy là một con

người tuyệt vời; bà đã làm tất cả để giúp đỡ tôi. Bà đưa tôi ra khỏi cuộc sống lang thang đường phố, bố trí cho tôi một chỗ ở trong tu viện của bà. Chúng tôi thỏa thuận với nhau là tôi ở đó và tôi phải thực hiện một số công việc như nấu ăn, chăm sóc vườn hoa và dọn dẹp nhà cửa. Tôi đã cố gắng làm tốt mọi việc trong khả năng của mình và bù lại, mọi người trong tu viện cũng coi tôi như một maxơ ngay từ khi tôi mới bắt đầu hiện diện ở đó. Tôi trở thành một thành viên của đại gia đình các nữ tu sĩ. Họ không bao giờ coi tôi là một con đàn bà bê tha nát rượu đáng khinh bỉ. Đối với họ, tôi là một người chị em đáng thương, cần được giúp đỡ và họ đã giúp đỡ tôi trong mọi mặt của cuộc sống, cả vật chất lẫn tinh thần. Đối với tôi, đó là một sự trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ, lần đầu tiên tôi được cảm thấy mình vẫn còn là người có ích cho ai đó. Vị nữ tu cứu tinh của tôi khuyên tôi nên tiếp tục học hành. Bà nói rằng tôi rất thông minh sáng dạ và tôi cần phải phát huy trí thông minh của mình trên con đường học vấn. Trước đó chưa một ai động viên khuyến khích tôi như thế cả. Tôi theo học lớp buổi tối. Mọi người trong tu viện cùng ủng hộ, cổ vũ tôi. Thế là sau bảy năm miệt mài đèn sách, tôi đã giạt được tám bằng cử nhân hạng ưu. Năm sau, tôi thi đậu vào cao học và ba năm sau đó nữa thì lấy bằng tiến sĩ. Đó là một ngày tuyệt vời và đáng nhớ nhất trong đời tôi. Tất cả các nữ tu trong tu viện đều đến dự lễ nhận bằng tiến sĩ của tôi. Tôi nhớ mãi cái phút giây long trọng đó, khi vị chánh chủ khảo xưng tên tôi và tôi run run bước lên bục để nhận tám bằng cao quý. Tôi nhớ như in, khi tám bằng được trao vào tay tôi, tôi lập tức xoay bề mặt của nó về hướng những người rất đỗi yêu thương đang dõi mắt về phía tôi từ bên dưới. Hơn

hai mươi nữ tu tươi cười rạng rỡ, vỗ tay rào rào. Khi từ trên bục bước xuống theo các bậc tam cấp để về chỗ, bỗng tôi nhìn thấy ở xa xa, trong một góc hơi khuất, có một người đang giơ hai tay cao hơn đầu vỗ tay thật mạnh như để nhiệt liệt chúc mừng tôi. Tôi nhận ra đó là ông già người Hoa đạo nọ. Trên khuôn mặt ông lấp lánh một nụ cười rạng rỡ.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta lại chìm vào bản tổng kết những gì thu hoạch được sau buổi đàm đạo với tiến sĩ Hopkins.

Điều bí mật thứ hai của Tình yêu chân chính là Sức mạnh của lòng tôn trọng.

Để yêu một người nào đó, trước hết phải biết tôn trọng người đó. Nhưng trước đó cần phải biết tôn trọng bản thân mình.

Để có được sự tôn trọng bản thân, trước hết cần tự hỏi mình: “Ta tôn trọng bản thân ta vì điều gì?”.

Để có được sự tôn trọng đối với người khác, trước hết cũng phải tự hỏi bản thân: “Ta tôn trọng điều gì ở họ?”.

Bí mật thứ ba

SỨC MẠNH CỦA SỰ DANG HIẾN

Đối với Geraldina William, hành trình đến với tình yêu và hạnh phúc bắt đầu từ khi cô vừa lọt lòng mẹ với một thân hình dị dạng: cô không có chân và thiếu mất một cánh tay. Cánh tay còn lại cũng không nguyên vẹn – nó ngắn một cách không bình thường. Cô là một trong những nạn nhân của loại thuốc an thần Talydomid mà vào thập niên 1960 các thầy thuốc thường chỉ định cho những phụ nữ có thai. Khi đang mang thai cô, trong một lần bị khó ở, mẹ cô được bác sĩ kê đơn cho mua loại thuốc này về uống và hậu quả như chúng ta đã thấy. Hầu hết những phụ nữ dùng thuốc Talymoid đều sinh quái thai hoặc nếu may mắn lắm thì con họ cũng bị dị tật nhẹ.

Chàng trai của chúng ta cảm thấy rất lúng túng khi William ngồi trên xe lăn chìa bàn tay dị tật ra để bắt tay anh trong buổi gặp mặt theo cuộc hẹn – cô là nhân vật thứ ba trong bản danh sách của ông già người Hoa.

– Tôi rất vui mừng khi nhận được cuộc điện thoại của bạn – William tươi cười nói, không để ý đến vẻ

lúng túng của chàng trai, rồi lăn xe đi trước để đưa khách vào nhà – Kể từ ngày tôi gặp ông già người Hoa đến nay đã được chục năm có lẻ, nhưng tôi vẫn nhớ như in ngày ấy, như thể mới hôm qua đây thôi.

William ra hiệu mời khách ngồi xuống ghế bành rồi lăn xe đến trước mặt chàng trai.

– Tôi gặp ông ấy vào một chiều mùa hè trong công viên. Hôm ấy nhà trường có một buổi lễ hội, tôi không tham gia mà lăn xe ra công viên gần đó ngồi nhìn mặt trời sắp lặn và chợt nghĩ trên đời này, ngoài cha mẹ tôi có lẽ chẳng ai có thể yêu thương một cô gái tật nguyền như tôi. Phải thôi, làm sao có một chàng trai nào đó có thể mời tôi nhảy trong lễ hội khiêu vũ cơ chứ. Và thế là tôi bật khóc.

Bỗng tôi nghe có giọng đàn ông hỏi tôi rằng mọi chuyện của tôi ổn cả chứ? Tôi ngược mắt lên và nhìn thấy ông, vâng, ông già người Hoa ấy. Ông đưa cho tôi một chiếc khăn mùi soa sạch còn thơm mùi vải mới để tôi lau nước mắt và nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế băng bên cạnh xe lăn của tôi. Ông đặt rất khẽ bàn tay lên cánh tay tật nguyền của tôi và hỏi:

“Tôi có thể giúp gì cho cô được không?”.

“Không ai có thể giúp gì cháu được” – Tôi lấp bấp trả lời.

“Tại sao thế?”.

“Vì không có bất cứ ai có thể giải quyết được vấn đề của cháu”.

“Người Trung Hoa chúng tôi có câu: Trong cái rủi bao giờ cũng có cái may – Ông già chậm rãi nói – Vâng,

đó chính là sự đa dạng, phong phú của cuộc sống – cuộc sống muôn màu”.

“Nhưng cháu biết chắc chắn trong cái rủi của cháu không có may mắn chút may mắn nào để có thể làm cho cuộc sống của cháu trở nên đa dạng, phong phú. Cuộc sống của cháu chỉ có một màu – một màu ảm đạm mà thôi”.

“Tôi có một người bạn, một con người tuyệt vời – ông già người Hoa tiếp tục nói bằng một giọng đều đều – Cách đây 10 năm, khi đang chạy xe gắn máy trên xa lộ, vừa qua một khúc cua ngoặt, trước mặt anh ấy bỗng xuất hiện một chiếc xe tải đang chạy ngược chiều. Cú đập phanh đột ngột khiến chiếc xe máy lật nghiêng, cả anh lẫn chiếc xe cùng trượt dài trên đường, lướt ngang qua bên hông xe tải. Bình xăng xe máy bật nắp, tia lửa do ma sát giữa các chi tiết kim loại với mặt đường đã tạo nên đám cháy lớn, trùm lấy anh. Ba ngày sau, anh ấy tỉnh dậy trong bệnh viện, toàn thân bỏng rát – anh bị bỏng độ III khắp 70% bề mặt cơ thể. Khuôn mặt bị biến dạng hoàn toàn, hai bàn tay bị cháy đến tận xương, tay chân bị rút gân, co quắp. Dù được cứu sống nhưng do chấn thương cột sống nên anh ấy cũng bị bán thân bất toại – một nửa thân mình từ thắt lưng trở xuống hoàn toàn không thể điều khiển được.

Nhưng anh bạn của tôi có một nghị lực phi thường. Anh quyết không chịu đầu hàng số phận. Kể cả sau khi người bạn đời bao năm đầu ấp tay gối bỏ đi vì “không thể sống với một kẻ dị dạng như ác quỷ”, anh ấy vẫn lặng lẽ vật lộn với cuộc sống, và thật không ngờ, chỉ sau một thời gian không lâu đã trở thành triệu phú. Vâng, một con người “dị dạng như ác quỷ”, hai bàn tay trụi lủi không còn một ngón tay nào, chỉ có

thể di chuyển bằng xe lăn, mà vẫn có thể trở thành triệu phú!

Anh bạn của tôi bị tai nạn làm cho biến dạng đến mức dị kỳ, không ai có thể tượng tượng ra một sinh thể nào quái kỳ hơn thế. Không ai hình dung nổi anh ta có thể sống được một cách bình thường chứ đừng nói đến chuyện có thể tìm được cho mình một mối tình chân chính. Những người quen biết anh ai cũng nghĩ anh sẽ căm hận cuộc đời, oán trách số phận, chán chường cuộc sống. Quả thực trong suy nghĩ của mọi người, anh ta còn gì đáng để sống nữa cơ chứ! Nhưng bạn biết không, tất cả mọi người đều lầm to: anh ấy không hề căm hận, không hề chán chường, oán trách. Anh ấy luôn giữ cho tâm hồn mình như vốn có trước đây. Anh ấy ước mơ những điều mà sau khi cân nhắc, tính toán kỹ lưỡng, anh nghĩ rằng có thể thực hiện được và bắt tay thực hiện những ước mơ ấy. Bạn tôi bắt đầu kinh doanh, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn, tích tiểu thành đại. Dĩ nhiên trong quá trình hoạt động kinh doanh của anh, anh đã nhận được những sự trợ giúp của nhiều người – những người thương mến và thông cảm cho hoàn cảnh của anh. Dù sao thì sự trợ giúp của người ngoài và một vài lần may mắn nào đó chỉ là yếu tố phụ, anh thành công chủ yếu bằng những nỗ lực của chính bản thân mình. Nhưng vượt trên tất cả chính là việc anh đã gặp được một người phụ nữ lý tưởng của đời mình và người phụ nữ ấy cũng nhận thấy ở anh một người đàn ông lý tưởng. Cuối cùng, họ đã trở thành một đôi vợ chồng lý tưởng!”.

Tôi bất giác đặt câu hỏi với ông già người Hoa: “Lẽ nào trên đời này quả thực lại có thể có được một con người như thế?”.

“Đúng, quả thật là có một con người như thế! – ông già người Hoa nói – Bởi vì quan niệm sống của anh ấy rất đơn giản và đúng đắn: con người ta không bao giờ cần phải chết; con người ta cần phải sống. Cái chết là do ông Trời định đoạt. Giả dụ có phải lựa chọn giữa sự sống và cái chết thì chắc chắn con người chọn sự sống trong 99,99... phần trăm trường hợp”.

“Lúc đó, tôi hỏi ngay ông già người Hoa rằng làm sao người bạn của ông có thể tìm được tình yêu chân chính cho mình. Và ông trả lời cực kỳ đơn giản là mọi chuyện diễn ra như một tất yếu của cuộc đời: Cũng như mọi người thôi, vì anh ấy có được một trong những điều bí mật của tình yêu chân chính.

“Bấy giờ, qua ông già người Hoa, tôi mới biết được những điều bí mật của thần tình ái, những điều bí mật mà, theo lời của ông, mỗi người trong cuộc đời đều có thể tìm được cho mình không chỉ một tình yêu đơn thuần mà còn là một tình yêu với đầy đủ mọi phương diện cần thiết – mãnh liệt, nồng nàn, say đắm”.

– Điều này nghe có vẻ khó tin được đó là sự thật” – chàng trai rụt rè nói.

– Lúc đầu tôi cũng nghĩ thế. Nhưng rồi những điều bí mật ấy đã thực sự giúp ích cho tôi trong cuộc sống. Theo kinh nghiệm của bản thân, tôi nghĩ những điều bí mật ấy cũng có thể giúp ích cho bất kỳ ai cần đến. Một trong những điều bí mật ấy đã tác động rất mạnh giúp làm thay đổi cuộc sống của tôi – đó là sức mạnh của sự dâng hiến.

– Sự dâng hiến? – Chàng trai của chúng ta hỏi, không giấu được vẻ tò mò.

– Vâng, dâng hiến. Đối với tôi, đó là điều quan trọng nhất trong những điều bí mật của tình yêu. Gọi là điều bí mật, nhưng thực ra nó lại cực kỳ đơn giản: muốn có được tình yêu, trước hết bạn phải dâng hiến tình yêu. Và khi bạn dâng hiến càng nhiều, bạn cũng sẽ nhận lại được càng nhiều.

– Tôi chưa thực sự hiểu hết những điều chị nói – chàng trai rụt rè nói – Chị có thể đưa ra dẫn chứng không?.

– Tất nhiên là được. Thế này nhé: khi bạn mỉm cười với ai đó, điều gì sẽ xảy ra nào?”.

– Người đó sẽ mỉm cười lại với tôi.

– Tương tự, nếu bạn lừa dối một ai đó, ắt có lúc người đó sẽ lừa dối lại bạn. Một lời nói tốt lành, một món quà, một cuộc điện thoại thăm hỏi, một bức thư vắn an... tóm lại là bất cứ điều gì chứng tỏ sự quan tâm của bạn đối với người khác rồi cuộc cũng sẽ mang lại những điều tốt đẹp cho chính bản thân bạn.

– Nhưng không phải ai cũng đáp trả bằng đúng những gì tôi dâng hiến, có phải thế không ạ?.

– Có thể không phải là tất cả, nhưng tôi dám chắc là tuyệt đại đa số. Và lại, tình yêu trở lại với bạn không nhất thiết từ đúng người mà bạn đã dâng hiến nó. Nhưng tình yêu là thế: một khi bạn dâng hiến thì chắc chắn bạn sẽ nhận lại được rất hậu.

Và một điều quan trọng cần nhớ: khác với tiền bạc, vật chất, nguồn tình cảm của con người là vô hạn, chúng ta có dâng hiến đi bao nhiêu cũng không bao giờ hết. Tiền bạc, vật chất, nếu bạn cho đi thì chúng không còn với bạn nữa, nhưng tình cảm, tình yêu, bạn càng cho đi, chúng lại càng đầy lên trong bạn. Điều tôi sắp nói ra

đây có vẻ như nghịch lý, nhưng lại là sự thật: muốn đánh mất tình yêu, tình cảm, chỉ có một cách duy nhất là không trao chúng cho ai cả.

– Tôi cũng đã từng lặn lội chốn tình trường, nhưng cuối cùng nhận ra mình chỉ tốn công sức và thời gian một cách vô ích – Chàng trai của chúng ta buồn rầu nói.

– Tại sao? – William ngạc nhiên hỏi.

– Tại vì... tại vì... – chàng trai ngập ngừng – Tôi thấy rằng phần đông con người ta đều đầy lòng đố kỵ, ghen ghét, căm hận... và trái tim họ dường như trống rỗng.

– Cho phép tôi được hỏi một điều – William nói – Nếu bạn có những hạt giống tốt của một loài hoa đẹp, bạn sẽ gieo chúng xuống đâu trong ba nơi sau đây: một khu rừng rậm rạp, một đồng cỏ xanh tươi hay một mảnh đất trống?

– Tôi chưa hiểu ý chị muốn nói gì.

– Ý tôi muốn nói nơi nào cần đến những hạt giống ấy nhất và những hạt giống ấy sẽ nảy mầm, lớn lên và đơm hoa kết trái tuyệt vời nhất là ở đâu?

– Tất nhiên là ở mảnh đất trống.

– Hoàn toàn chính xác! Thế bây giờ giả dụ những hạt giống ấy là tình yêu thì nơi nào sẽ cần đến chúng nhất: những trái tim chan chứa yêu thương hay những trái tim cần cỗi, khô héo?

– Tôi đã hiểu ý chị muốn nói gì rồi – chàng trai gật gù – Nhưng theo tôi, không phải mọi chuyện lúc nào cũng đều đơn giản như thế.

– Để mỉm cười hay để nhăn mặt, chúng ta cũng tiêu hao một công như nhau; nói một lời động viên khuyến khích hay nói một lời chỉ trích cũng tốn một khoảng

thời gian như nhau. Dù là với đối tượng nào đi nữa, chúng ta cũng rất dễ dàng lựa chọn một trong hai lối hành xử sau đây: yêu thương, trân trọng hay thờ ơ, chán ghét, vì để hành xử như thế này hay thế kia cũng tốn một khoản thời gian và công sức như nhau. Vậy tốt nhất nên chọn lối nào?

Nhưng cũng có một vấn đề thường gặp, đó là nhiều người trong số chúng ta không muốn trao trước khi nhận. Bởi vậy dường như đã hình thành quan niệm “Ta sẽ yêu người nếu người yêu ta”. Thế rồi chúng ta chờ đợi đối tượng đặt vấn đề trước hay ít nhất là tỏ thái độ trước. Sẽ ra sao, nếu trong một buổi khiêu vũ, người nhạc công nghĩ rằng “Bao giờ mọi người nhảy thì ta mới bắt đầu chơi nhạc”? Thật nực cười, có đúng không? Nếu nhạc công không chơi nhạc trước thì lấy đâu giai điệu, nhịp điệu cho mọi người nhảy cơ chứ?

Tình yêu chân chính là một thứ tình cảm vô điều kiện. Nó không phải là thứ hàng hóa để có thể đổi chác. Tình yêu có thể ví như thanh bumeran, khi nó được tung từ ta đến với người khác thì nhất định nó sẽ quay trở lại với ta. Lần nọ, tôi đọc được một câu chuyện tuyệt vời về một bé gái cần được ghép tửy sống. Chỉ có tửy sống của đứa em trai ruột là phù hợp để ghép cho cô bé đó mà thôi. Để đơn giản, dễ hiểu đối với một chú bé 7 tuổi, bác sĩ giải thích rằng nếu không được tiếp máu thì chị của chú sẽ chết và chỉ có máu của chú mới cứu được chị. Không chút chần chừ, chú bé đồng ý để cho bác sĩ lấy máu cứu chị. Nhưng trước khi được gây mê (để lấy tửy sống, chứ không phải lấy máu như các bác sĩ đã giải thích một cách đơn giản hóa), chú bé nhìn bác sĩ và hỏi là khi chết thì có đau lắm không? Chú bé nghĩ rằng người ta sẽ lấy hết máu của chú để cứu chị và chú

sẽ chết. Bạn có thể tìm thấy ở đâu một tình yêu trong sáng, bất vụ lợi như của chú bé dành cho chị mình?

– Vâng. Nhưng đối với người thân trong gia đình, chúng ta dễ dàng dâng hiến tình yêu thương hơn so với người ngoài, có đúng thế không ạ? – Chàng trai của chúng ta rút rè hỏi.

– Cũng chưa hẳn thế. Rất nhiều người không chỉ không yêu thương gì gia đình mình mà còn tỏ ra căm ghét các thành viên khác trong gia đình.

Chàng trai gật đầu. Chàng nhớ lại trường hợp tiến sĩ Millie Hopkins, người mà từ nhỏ đã không hề nhận được sự thương yêu của các thành viên trong gia đình, ngay cả một sự quan tâm săn sóc nhỏ nhất nhất cũng không, và khi lớn lên thì căm hận những người thân đã từng hắt hủi, ghét bỏ mình.

– Tất cả chúng ta đều là sản phẩm của Đấng Tạo hóa – William nói tiếp – Về mặt cơ thể, con người ta ai cũng giống nhau: cũng xương, cũng thịt, cũng máu huyết, tóc da. Tất cả chúng ta thực ra đều là thành viên của một gia đình – đó là đại gia đình nhân loại. Đó chính là tiên đề để suy ra bản chất của tình yêu: khả năng nhận biết bản thân mình trong người khác.

Bây giờ thì chắc bạn đã hiểu, muốn có được một tình yêu chân chính, chúng ta cần phải sẵn sàng dâng hiến tình yêu của mình một cách vô điều kiện và không đòi hỏi phải được đền bù lại bằng bất cứ điều gì. Nếu không phải như thế thì đó không phải là Tình yêu. Một món quà không phải là quà nếu người tặng đòi tiền hoặc một vật có giá trị tương đương từ người được tặng. Tình yêu sẽ không còn là tình yêu đúng nghĩa khi ta trao nó một cách có điều kiện. Do đó,

có thể nói rằng, cách tốt nhất để hưởng niềm vui của sự dâng hiến và hạnh phúc của tình yêu là thực hành điều thiện một cách đơn giản như nó phải thế, không thế khác.

– Ý chị muốn nói điều gì? – chàng trai hỏi.

– Hành thiện giản đơn tức là dâng hiến một cách vô tư, tự nguyện, không vì bất cứ một lý do nào, mà chỉ để được hưởng niềm vui trong cuộc sống. Chẳng hạn, đi ngang qua gánh hàng hoa bên đường, thấy bó hoa đẹp, bạn mua đem về chưng. Nhưng vừa đi được một quãng, nhìn thấy một người đang có điều gì buồn bã, bạn tặng bó hoa ấy cho người đó. Gặp ai đó đang dắt chó đi dạo, dù đó là người không quen biết, nhưng nếu bạn khen con chó thật dễ thương thì chắc chắn bạn sẽ nhận được nụ cười thiện cảm của chủ con chó. Và tại sao chúng ta lại không nở nụ cười với bất cứ ai tình cờ gặp trên đường nhỉ? Người đó có thể mỉm cười lại, cũng có thể không, nhưng họ không có lý do gì để ác cảm với chúng ta. Chắc bạn cũng biết, nụ cười là biểu hiện của sự thân thiện. Bây giờ tôi xin hỏi, có mối tình nào không bắt đầu bằng sự thân thiện ban đầu không? Chắc chắn là không. Khi ta mỉm cười với ai đó thì nụ cười của ta là biểu hiện của sự dâng hiến ban đầu. Có ai dâng hiến tình yêu bằng một bộ mặt cau có, khó chịu không? Không bao giờ. Những gì con người nhìn thấy mà gọi được nụ cười thân thiện thì đó chính là khởi nguồn của tình yêu – có thể là tình yêu đôi lứa, cũng có thể là tình yêu thương đồng loại – và tình yêu đó tồn tại mãi với mỗi người.

Chàng trai hí hoáy ghi chép. Chàng cảm thấy thích thú với khái niệm “hành thiện vô tư, không vụ lợi”.

– Chị thật sự tin rằng sự dâng hiến và việc hành thiện giản đơn, vô tư đã giúp mang lại tình yêu trong cuộc đời mình? – chàng trai hỏi.

– Tất nhiên! Điều đó đã khiến tôi thay đổi cách nhìn nhận đối với bản thân. Trước đây tôi luôn cho rằng mình là một nạn nhân trong cuộc đời này. Nhưng rồi sức mạnh của sự dâng hiến đã giúp tôi nhận ra rằng, tuy là một người tàn tật nhưng tôi cũng có thể làm được nhiều điều có ích cho mọi người và như vậy tôi cũng có thể góp phần làm thay đổi cuộc sống của nhiều người khác theo hướng tốt đẹp lên.

Bạn đã bao giờ làm điều gì đó tốt đẹp cho một ai đó chỉ đơn giản vì bạn chân thành quan tâm đến họ mà không vì bất cứ lý do nào khác hay chưa?

Chàng trai gật đầu:

– Vâng, tôi đã từng làm điều đó.

Rồi chàng nhớ lại, chỉ mới tuần trước đây thôi, trên cầu thang từ đường hầm lên mặt đất, chàng thấy một phụ nữ đang vất vả đẩy chiếc xe nôi. Đang giờ cao điểm, ai cũng vội đi làm, chẳng ai để ý đến người mẹ trẻ nọ. Chàng liền giúp người phụ nữ một tay, cùng đẩy chiếc xe nôi lên dốc.

– Sau khi thực hiện xong việc đó, cảm tưởng của bạn thế nào? – William hỏi – Bạn cảm thấy vui vui trong lòng, đúng không?

Chàng trai lại gật đầu. Quả là lúc đó, chàng cảm thấy rất vui vì đã giúp một người dù đó là người không hề quen biết. Suốt ngày hôm đó, dường như chàng làm việc hăng say hơn, hiệu quả hơn.

– Đó chính là sức mạnh của sự dâng hiến – William nói tiếp – Sức mạnh ấy đã giúp tôi không những cảm nhận được tình yêu mà còn tìm được một tình yêu chân chính. Sức mạnh đó không bao giờ làm hại ta. Dâng hiến – đó là sự bảo đảm tuyệt đối cho hạnh phúc và tình yêu đôi lứa trong suốt cả cuộc đời.

– Tại sao? – chàng trai hỏi.

– Rất đơn giản: trong mỗi quan hệ tương tác hai chiều, nếu bạn chỉ quan tâm đến việc bạn có thể “trao” gì mà không hề để ý đến việc bạn có thể “nhận” được gì thì bạn không bao giờ bị thiệt thòi cả. Trong khi đó, bản chất của mỗi quan hệ hai chiều bao giờ cũng là “trao” và “nhận”, bạn có đồng ý với tôi không?

– Vâng.

– Trong bất cứ mối quan hệ nào, nếu bạn muốn “nhận” nhiều hơn những gì bạn đã “trao”, lúc bấy giờ chắc chắn sẽ xuất hiện vấn đề rắc rối ở một mức độ nào đó. Nhưng nếu bạn chỉ quan tâm đến việc bạn có thể “trao” gì cho đối tượng thì mọi chuyện sẽ khác. Trước khi bước vào một mối quan hệ có tính nghiêm túc và lâu dài như quan hệ hôn nhân chẳng hạn, rất nhiều người chỉ nghĩ đến việc “đối tác” sẽ làm những gì cho ta, ta sẽ hưởng được những gì từ “đối tác”. Giá mà họ hoán đổi vị trí với “đối tác” và nghĩ đến việc “trao càng nhiều càng tốt” thì cái “kho” của mỗi quan hệ ấy có phải lúc nào cũng luôn đầy ắp không? Thiết nghĩ, khi xây dựng mối quan hệ, cả hai người đều phải quan tâm đến việc làm đầy lên chứ không phải làm vơi đi cái “kho” ấy. Trong mối quan hệ yêu đương, điều đó lại càng cần thiết.

Chàng trai bắt đầu chú tâm suy nghĩ về những điều vừa nghe được. Càng nghĩ, chàng càng cảm thấy những

điều đó rất có lý. Xưa nay chàng vẫn luôn cho rằng người ta có thể nhận được tình yêu từ người khác. Chưa bao giờ chàng được nghe rằng muốn có được tình yêu, trước hết cần trao tình yêu cho ai đó. Có lẽ chính vì thế chàng đã phạm phải sai lầm trong những mối tình trước đây và do đó chàng đã phải mấy lần chịu đựng cảnh tình yêu tan vỡ. Phải thôi, hồi ấy, chàng chỉ nghĩ đến chuyện mình cần những gì ở đối tượng mà không hề nghĩ đến chuyện đối tượng cần gì ở chàng.

– Tôi xin được kể một câu chuyện rất khó tin nhưng đã xảy ra khoảng 5 năm về trước – William nói tiếp – Lần ấy, trên màn ảnh truyền hình, tôi được xem một đoạn phim tài liệu nói về chuyện ở Mexico người ta vẫn chỉ định thuốc Talydomid cho phụ nữ có thai, dù thuốc này đã bị cấm sử dụng ở các nước tiên tiến từ trước đó khoảng một phần tư thế kỷ!

– Thật đáng sợ! – Chàng trai thốt lên kinh ngạc.

– Đúng vậy. Tôi hoàn toàn không thể tin ở mắt mình. Biết bao đứa trẻ được sinh ra dưới dạng quái thai! Một bé gái trong số đó khiến tôi đặc biệt chú ý. Cô bé khoảng 7 – 8 tuổi, cũng như tôi, không có chân, nhưng còn bất hạnh hơn ở chỗ khuôn mặt bị dị dạng đến mức đáng sợ. Trải qua biết bao đau đớn về thể xác, cô bé tập làm quen với hoàn cảnh, nhưng tương lai thì hoàn toàn mờ mịt. Nhà cô bé quá nghèo, không thể đủ chi phí làm tay chân giả, thậm chí mua xe lăn còn chưa được, nói gì đến chuyện làm phẫu thuật để trả lại hình dạng bình thường cho khuôn mặt, vì việc đó đòi hỏi một khoản tiền vô cùng lớn. Cha mẹ chỉ đủ khả năng làm cho em một đôi nạng. Nhưng đôi nạng mới thô sơ làm sao! Đã vậy, loại nạng này lại không tiện sử dụng. Mỗi lần cô bé chống nạng lê thân mình đi đều không khỏi ngã lên

ngã xuống. Khổ hơn nữa là khi cô bé muốn ngồi cũng phải có giá đỡ, nếu không sẽ ngã lăn ra ngay. Với sự giúp đỡ có hạn của tổ chức cứu trợ người tàn tật, cha mẹ cố gắng cho cô bé đến trường, song từ nhà đến trường phải đi bằng xe buýt, mà các tài xế xe buýt thì không muốn chở đưa bé tàn tật trên xe vì phải tốn một người đưa em lên xuống xe và giữ cho em khỏi ngã.

William dùng lời để khỏi bật khóc. Chàng trai cũng khẽ lắc đầu như không thể tin được là có chuyện như thế ở trên thế gian này. Sau khi lấy lại bình tĩnh, William nói tiếp:

– Tôi lập tức nghĩ rằng mình phải góp phần giúp đỡ cô bé ấy. Tôi đã từng đọc – trong một cuốn sách nào đó mà bây giờ tôi không nhớ tên – rằng tình yêu chính là sự nhận ra mình trong người khác và niềm vui của việc thật sự nhận ra chính mình. Trước đó tôi chưa hiểu thật thấu đáo câu này. Nhưng từ khi nhìn thấy cô bé tật nguyên dị dạng và nghèo khó người Mexico, tôi bỗng nhận ra hình ảnh của chính mình. Tôi và cô bé ấy có cùng chung niềm bất hạnh. Từ đó, lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được rằng trong nỗi đau tột cùng của đời tôi chắc chắn ẩn chứa một mục đích nào đó.

Trong những tháng tiếp theo, tôi bắt đầu tổ chức quyên góp tiền giúp cô bé người Mexico, với mục đích ban đầu là một đôi chân giả kỹ thuật cao và một khóa vật lý trị liệu nhằm cho phép em tự ngồi mà không cần giá đỡ. Ngoài ra, tôi còn mong muốn quyên góp đủ số tiền chi phí làm phẫu thuật chỉnh sửa khuôn mặt dị dạng của em. Thế là tôi bắt đầu tổ chức những hội chợ từ thiện, những đợt lạc quyên, xin phép chính quyền tổ chức xổ số, viết thư thỉnh cầu các nhà doanh nghiệp... Sau 18 tháng, tôi quyên được một khoản tiền khá lớn

để giúp cô bé Mexico, thậm chí tôi còn thuyết phục được một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đồng ý tiến hành phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt cô bé với chi phí chỉ bằng 1/10 mức giá thông thường.

Sau khi nghe tin cuộc phẫu thuật thành công, đồng thời cô bé cũng đã sử dụng tốt đôi chân giả kỹ thuật cao, tôi quyết định sang Mexico một chuyến để gặp gỡ với người bạn nhỏ của mình. Vừa nhìn thấy nhau, cô bé vội chạy đến ôm choàng lấy tôi, mặt giàn giụa nước mắt. “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn...” – cô bé thốt lên nghẹn ngào rồi nức nở khóc. Tình yêu là thế đó. Lúc bấy giờ, tình cảm của tôi trào dâng mãnh liệt đến nỗi tôi không thể không khóc òa vì hạnh phúc. Trước đây, tôi chưa từng bao giờ được khóc vì sung sướng và hạnh phúc như ngày hôm đó, khi ôm cô bé vào lòng.

Chỉ đến khi đó tôi mới hiểu ông già người Hoa ngụ ý gì khi hỏi tôi: “Ai mới đích thực là người tàn tật: những người không thể đi và nói, nghe và nhìn, hay những người không biết cười, không biết khóc, không biết yêu thương?”. Đó cũng là lần đầu tiên tôi hiểu ra rằng tuy bề ngoài tôi là một người tàn tật, nhưng về tâm hồn, tình cảm và trí tuệ, tôi cũng bình thường như bao người khác. Và cũng vào ngày hôm đó, tôi chợt nhận ra dù con người ta có gặp phải bao khó khăn trắc trở, dù thế gian còn đầy bất công, đau khổ, cuộc đời vẫn tuyệt vời kỳ diệu nếu trái tim chúng ta luôn đầy ắp tình yêu thương, dung thứ.

Tôi đã gặp được một người đàn ông hiền lành, tốt bụng, một nhân cách diệu kỳ, một tâm hồn tuyệt đẹp. Anh ấy là nhân viên của một tổ chức xã hội mà tôi thường lui tới trong thời gian quyên góp tiền để giúp cô bé Mexico. Qua tiếp xúc, chúng tôi dần dà quý mến nhau. Thời gian

trôi qua, đến lúc chúng tôi trở thành những người bạn vô cùng thân thiết. Thế rồi cuối cùng, điều kỳ diệu đã xảy ra – điều kỳ diệu mà tôi hằng ao ước: trong một buổi lễ hội, anh đã... mời tôi nhảy. Dĩ nhiên tôi không thể nhảy được như người bình thường. Anh choàng tay qua vai tôi, đẩy nhẹ cho xe lăn tôi lăn lui theo điệu nhạc. Trong lòng tôi dâng lên niềm hạnh phúc vô bờ.

Hai năm sau, chúng tôi cưới nhau. Bây giờ thì chúng tôi đã có hai đứa con xinh xắn. Bạn thấy đấy, quả là ông già người Hoa có lý khi nói rằng mỗi một vấn đề nan giải đều tiềm ẩn khả năng mang lại một món quà bất ngờ. Đó chính là phép nhiệm màu của cuộc sống. Một khi bạn có thể dâng hiến một phần cuộc đời mình, một khi bạn có thể giúp đỡ mọi người hết khả năng của mình, chắc chắn bạn sẽ tìm thấy Tình yêu Chân chính.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta mở sổ tay ra đọc lại những điều đã ghi chép được trong buổi trò chuyện với Geraldina William. Sau đây là những kết luận được chàng ghi đậm vào sổ:

Điều bí mật thứ ba của tình yêu chân chính: sức mạnh của sự dâng hiến.

Nếu muốn có được tình yêu, chỉ đơn giản là bạn phải trao tình yêu của mình.

Yêu là dâng hiến – dâng hiến một cách vô tư, không vụ lợi.

Cần thực hiện việc tốt một cách giản đơn, không tính toán.

Khi bước vào một mối quan hệ, cần hỏi bản thân là mình có thể trao gì cho đối tượng chứ không phải nhận được gì từ đối tượng.